

УДК 342.9:347.951

DOI <https://doi.org/10.32782/apdp.v107.2025.8>*Д. О. Воронов*

ОСОБЛИВОСТІ ЗВІТУ ПРО ВИКОНАННЯ СУДОВОГО РІШЕННЯ ЯК ЕЛЕМЕНТУ КОНТРОЛЮ ЗА ВИКОНАННЯМ СУДОВИХ РІШЕНЬ АДМІНІСТРАТИВНИХ СУДІВ

Постановка проблеми. У ході процесу виконання судових рішень в адміністративному судочинстві виникає необхідність у забезпеченні реального впливу суду на суб'єкта владних повноважень, з метою гарантування повного та своєчасного виконання рішення суду. А тому, важливість даного дослідження зумовлена потребою в належному розумінні ознак та особливостей застосування звіту про виконання судового рішення як однієї з форм судового контролю.

Актуальність даного дослідження зумовлена також наявністю судової практики, яка свідчить про значний вплив внутрішніх судових актів на правозастосовну практику, що також потребує детального аналізу.

Таким чином, аналіз та дослідження особливостей звіту про виконання судового рішення дозволяє визначити його місце у структурі заходів судового контролю, що є важливим у контексті подальшого вдосконалення механізму виконання рішень адміністративних судів.

Аналіз останніх досліджень і публікацій. Безпосередньому дослідженню такої форми судового контролю як подання звіту про виконання судового рішення адміністративного суду присвячені праці наступних науковців: О. А. Більчук, І. В. Жукевич, О. Р. Івасин, К. О. Кропивна, В. В. Олашин, С. О. Потьомкін, А. О. Фокіна, та інші. Однак станом на сьогоднішній день є недостатньо розкритим питання процесуального значення звіту про виконання судового рішення як форми судового контролю та впливу внутрішньо організаційних актів суду на правозастосування в означеній сфері.

Отже, додатковий аналіз вказаної форми контролю сприятиме поглибленню наукового розуміння механізмів забезпечення обов'язковості судових рішень та дозволить удосконалити практичні підходи до виконання рішень адміністративних судів.

Метою статті є встановлення особливостей звіту про виконання судового рішення як елементу контролю за виконанням судових рішень адміністративних судів.

Виклад основного матеріалу. У системі адміністративного судочинства важливою гарантією реалізації принципу обов'язковості та остаточності судових рішень виступає механізм контролю за їх виконанням, що є комплексною системою, регламентований Кодексом адміністративного судочинства України (далі – КАС України). При цьому, законодавцем надано можливість додаткового альтернативного механізму судового контролю, який може бути ініційований особою, на користь якої ухвалено судові рішення і яка не є суб'єктом владних

повноважень. Так, згідно з ч. 1 ст. 382 КАС України, суд, який розглянув адміністративну справу як суд першої інстанції і ухвалив судове рішення, за письмовою заявою особи, на користь якої ухвалено судове рішення і яка не є суб'єктом владних повноважень, або за власною ініціативою може зобов'язати суб'єкта владних повноважень, не на користь якого ухвалене судове рішення, подати у встановлений судом строк звіт про виконання судового рішення [1].

При цьому, варто відмітити, що даною нормою розкривається загальне правило, яке встановлює право суду щодо встановлення обов'язку подати звіт про виконання судового рішення. Натомість, законодавцем розмежовано окремі випадки, в яких суд зобов'язаний покласти обов'язок подання звіту про виконання. Так, в силу ч. 2 ст. 382 КАС України, у адміністративних справах з приводу обчислення, призначення, перерахунку, здійснення, надання, одержання пенсійних виплат, соціальних виплат непрацездатним громадянам, виплат за загальнообов'язковим державним соціальним страхуванням, виплат та пільг дітям війни, інших соціальних виплат, доплат, соціальних послуг, допомоги, захисту та пільг за письмовою заявою заявника суд зобов'язує суб'єкта владних повноважень, не на користь якого ухвалене судове рішення, подати звіт про виконання судового рішення [1].

Як зауважує К. О. Кропивна, судовий контроль втілює «контрольно-наглядові функції щодо забезпечення судами виконання власного рішення, яке з точки зору права носить зобов'язальний характер, а отже зобов'язує сторону в адміністративній справі вчинити дії встановлені судом» [2, с. 181]. Як зазначає автор, судовий контроль в адміністративних справах доцільно розглядати саме як додатковий засіб з боку держави щодо гарантування законності та забезпечення захисту прав осіб в адміністративних справах, адже засобами судового контролю досягається обов'язковість виконання судових рішень органами державної влади [2, с. 181]. При цьому, роблячи висновок при аналізі такої форми судового контролю, як звіт про виконання судового рішення, К. О. Кропивна справедливо зазначає, що закріплення права суду самостійно вимагати виконання винесеного рішення є важливим елементом адміністративного процесуального законодавства, адже це демонструє реальність адміністративного судочинства та підвищений рівень відповідальності самих судів за винесене рішення, оскільки воно прогнозовано повинно бути виконаним [2, с. 181].

Як слушно зауважує С. О. Потьомкін, «означена форма судового контролю може бути застосована лише щодо тих судових рішень, якими на суб'єкта владних повноважень судом покладено обов'язок активного виконання, оскільки навряд чи вбачається за можливе подання звіту щодо виконання рішення, за яким суб'єкта владних повноважень зобов'язано утриматись від певних дій» [3, с. 111].

Окрім іншого, як зазначає А. О. Фокіна, накладення штрафу розглядається як наслідок невиконання обов'язку подати звіт про виконання судового рішення, а отже, за своєю правовою природою є похідним засобом. Застосування штрафу як самостійного заходу контролю до керівника суб'єкта владних повноважень не допускається без попереднього встановлення судом обов'язку подати відпо-

відний звіт. При цьому статтею 382 КАС України передбачено альтернативні наслідки у разі порушення обов'язку подання звіту, що надає суду можливість зобов'язати подати його повторно у новий строк. Відтак, накладення штрафу може взагалі не застосовуватися, якщо суд вважає достатнім повторне встановлення обов'язку щодо подання звіту. На підставі наведеного автор робить висновок про те, що штраф у розумінні положень КАС України не набуває статусу самостійної процесуальної форми судового контролю за виконанням судових рішень в адміністративному судочинстві [4, с. 264].

Також варто зауважити, що, на думку В. В. Олашина, «наявність права накладення штрафу слугує як економічний стимул для суб'єктів владних повноважень вчасно подавати звіти та виконувати судові рішення» [5, с. 147]. Так, на думку автора, означений захід контролю забезпечує ефективне виконання судових рішень і змушує суб'єктів владних повноважень вести належний розгляд рішень та виконувати їх у встановлений строк [5, с. 147].

Таким чином, аналіз наукових праць свідчить, що судовий контроль за виконанням судових рішень в адміністративному судочинстві є важливим інструментом забезпечення їх обов'язковості. Звіт про виконання судового рішення виступає дієвою формою такого контролю, особливо щодо рішень, які покладають на суб'єктів владних повноважень активні дії. Застосування штрафних санкцій за неподання звіту є похідним заходом, спрямованим на стимулювання належного виконання судових рішень у встановлені строки.

При цьому, у ході аналізу практики Верховного Суду С. О. Потьомкін робить висновок про те, що звіт про виконання судового рішення покликаний унеможливити звернення до адміністративного суду з позовом про спонукання суб'єкта владних повноважень виконати судові рішення, ухвалені на користь такого позивача, що забезпечує дотримання принципу остаточності судового рішення та правової визначеності [3, с. 112]. Слід погодитися із означеним висновком, адже означене підтверджується у дослідженні практикою Верховного Суду, зокрема постановою від 16.01.2019 у справі № 686/23317/13-а, у мотивувальній частині якого судом зазначається, що не можна зобов'язати суб'єкта владних повноважень виконувати судові рішення шляхом ухвалення з цього приводу іншого судового рішення, оскільки примусове виконання рішення суду здійснюється в порядку, передбаченому Законом України «Про виконавче провадження», у рамках виконавчого провадження з виконання виконавчого листа [3, с. 112; 6].

Досліджуючи питання застосування звіту про виконання рішень, О. А. Більчук зазначає, що «означений вид контролю має свою специфіку, адже полягає у тому, що його здійснюють не систематично, не повсякденно, як, наприклад, контроль з боку спеціалізованих контролюючих органів або прокурорський нагляд за законністю в державному управлінні, а одноразово під час розв'язання юридичних конфліктів в судовому порядку через втручання суду в діяльність відповідного органу» [7, с. 169].

Варто додатково зауважити, що у ході аналізу форм судового контролю в інших галузях, науковці наводять аналогію із адміністративним судочинством, пропонуючи імплементацію практики застосування звітування про виконання

судового рішення у цивільний та господарський процес. Так, аналізуючи виконання ухвали господарського суду в порядку судового контролю за виконанням судового рішення О. Р. Івасин зазначає, що «судовий контроль в адміністративному судочинстві містить додатковий механізм впливу на сторін у вигляді звітування за виконанням судового рішення та передбачає накладення стягнень на суб'єкта який не виконує судові рішення» і робить висновок про те, що механізм судового контролю в господарському процесу потребує удосконалення [8, с. 71].

Натомість, І. В. Жукевич зауважує, що нормативний механізм контролю є недосконалим, оскільки, відповідно до ч. 1 ст. 382 КАС України, покладення на відповідача зобов'язання подати звіт є правом суду, а не обов'язком, при цьому не конкретизовано умови використання судом цього права. При цьому, у висновках автор пропонує доповнити Цивільний процесуальний кодекс України по аналогії закону ст. 382 КАС України статтею, яка передбачатиме такі форми судового контролю за виконання рішень у цивільних справах [9, с. 94].

На практиці адміністративного судочинства питання подання звіту про виконання судового рішення належить до розсуду суду. Якщо суд вважає, що рішення буде виконано належним чином і добровільно, при тому якщо у суду відсутні підстави вважати, що відповідач буде ухилятися від виконання судового рішення після набрання ним законної сили, він може відмовити у встановленні обов'язку подання відповідного звіту. Такий підхід підтверджується наступною судовою практикою. Так, Рішенням Київський окружний адміністративний суд від 08 квітня 2024 року у справі № 320/9157/22 суд відмовив у встановленні судового контролю при вирішенні питання на користь позивача при стягненні матеріальної шкоди шляхом безспірного списання Державною казначейською службою України коштів з відповідного рахунку Державного бюджету України. Так, суд, проаналізувавши обставини справи, дійшов до висновку, що існують дієві механізми для виконання судового рішення без потреби у контролі, вважаючи, що ухвалене рішення буде виконане належним чином шляхом безспірного списання коштів Державною казначейською службою України [10].

Натомість, інша ситуація виникає тоді, коли у виконавчому листі мимовільно зазначається про строк подання звіту про виконання судового рішення, хоча таке питання не вирішувалося судом у самому рішенні.

Показовою є справа № 9901/988/18 за позовом до Президента України та Верховної Ради України (далі – ВРУ) про визнання протиправними та нечинними: Указ Президента України від 27 серпня 2014 року № 694/2014 «Про Національну комісію, що здійснює державне регулювання у сферах енергетики та комунальних послуг»; Указ Президента України від 10 вересня 2014 року № 715/2014 «Про затвердження Положення про Національну комісію, що здійснює державне регулювання у сферах енергетики та комунальних послуг»; а також зобов'язати ВРУ на власному офіційному веб-сайті привести статтю 11 Закону України від 20 квітня 2000 року № 1682-III «Про природні монополії» (далі – Закон № 1682-III) у відповідність із редакцією, чинною станом на 07 жовтня 2010 року (до змін,

внесених Законом України від 07 жовтня 2010 року № 2592-VI «Про внесення змін до деяких законодавчих актів України щодо приведення їх у відповідність із Конституцією України» (далі – Закон № 2592-VI)) [11].

Як вбачається з мотивувальної частини Постанови Великої Палати Верховного Суду від 13 липня 2023 року у справі № 9901/988/18 (далі – Постанова № 112516540), Касаційний адміністративний суд у складі Верховного Суду рішенням від 14 травня 2019 року відмовив у задоволенні позову. Натомість, Велика Палата постановою від 20 листопада 2019 року скасувала рішення від 14 травня 2019 року та ухвалила нове рішення – про задоволення позову. На виконання вищезазначеної постанови Верховний Суд 29 січня 2020 року видав виконавчий лист № 1 у справі № 9901/988/18.

Далі у справі 20 лютого 2023 року ОСОБА_1 подав до Касаційного адміністративного суду у складі Верховного Суду заяву у порядку статті 374 КАС України, у якій просив виправити помилку у згаданому виконавчому листі і встановити строк для подання звіту про виконання судового рішення.

Прохання обґрунтовував тим, що виконавчий лист від 29 січня 2020 року № 1, який видав Верховний Суд, містить такий запис: «Судом встановлений строк для подачі звіту про виконання судового рішення», але у ньому не написані межі процесуального строку для подання звіту, які мають бути відображенні під час видання виконавчого листа [11].

Пунктами 11 та 12 мотивувальної частини Постанови № 112516540 вказується, що у доводах заяви та апеляційної скарги ОСОБА_1 наполягає на тому, що у виконавчому листі від 29 січня 2020 року № 1, виданому Верховним Судом, є такий запис: «Судом встановлений строк для подачі звіту про виконання судового рішення». Однак, як зазначає суд, меж процесуального строку для подання згаданого звіту під час видавання виконавчого листа встановлено не було. Брак формулювання про строк подання звіту про виконання судового рішення заявник вважає помилкою у виконавчому листі, яку він власне й просить виправити шляхом встановлення строку подання звіту про виконання судового рішення.

Суд першої інстанції в ухвалі про відмову у задоволенні заяви про виправлення помилки у виконавчому листі, керувався тим, що суд, який постановив судові рішення, на підставі якого був виданий виконавчий лист, не вирішував питання щодо подання звіту про виконання судового рішення.

Пунктом 12 мотивувальної частини Постанови № 112516540 встановлено, що з аркуша 1 додатка 34 до Інструкції з діловодства Верховного Суду, затвердженої наказом керівника апарату Верховного Суду від 28 грудня 2018 року № 207-ОД (далі- Інструкція № 207-ОД від 2018 року), яка була чинна на час видання виконавчого листа у цій справі, видно, що форма та зміст виконавчого листа містить такий реквізитний запис: «Судом встановлений строк для подачі звіту про виконання судового рішення «___» _____ 20__ р.» [11, 12].

Також, Постановою Великої Палати Верховного Суду від 13 липня 2023 року у справі № 9901/988/18 (реєстраційний запис № 112516542) (далі – Постанова № 112516542) у п. 21 мотивувальної частини Велика Палата зазначає, що «в

межах цієї справи не встановлювався судовий контроль за виконанням судового рішення, а [мимовільне] зазначення судом першої інстанції у виконавчому листі речення «Судом встановлений строк для подачі звіту про виконання судового рішення.» не може замінити присуд судового рішення про встановлення судового контролю» [13].

Таким чином, судова практика демонструє, що вказівка у виконавчому листі про строк подання звіту про виконання судового рішення не може вважатися встановленою судовим рішенням нормою, якщо відповідне питання не вирішено у самому судовому рішенні. Як зазначає Верховний Суд, мимовільне внесення такої фрази, зокрема у виконавчих листах, виданих за формами згідно з Інструкцією з діловодства від 2018 року, не надає правових підстав для визнання її обов'язковою. Відсутність означеного реквізиту у Інструкції з діловодства Верховного Суду, затвердженої наказом керівника апарату Верховного Суду від 31 грудня 2021 року № 129 (далі – Інструкція № 129 від 2021 року) [14] свідчить про зміну підходу та підтверджує, що внутрішні організаційні акти суду можуть суттєво впливати на правозастосування, зокрема у сфері виконавчого провадження.

Варто зауважити, що інститут окремої думки в адміністративному судочинстві є важливим елементом демократичної системи правосуддя. Окрема думка є проявом відкритості судового процесу та підтвердженням того, що судові рішення є результатом не механічного голосування, а глибокої інтелектуальної дискусії між суддями, а також розуміння правових підстав застосування відповідних норм. Так, відповідно до тексту Окремої думки судді А. І. Бітова від 28.03.2023 по справі № 420/11960/21, Верховний Суд сформулював правову позицію, що за наслідками розгляду звіту суб'єкта владних повноважень про виконання рішення суду або в разі неподання такого звіту можна, зокрема, встановити новий строк подання звіту.

Так, суддя в окремій думці зазначає, що суд вправі вжити заходів реагування судового контролю за виконанням судових рішень в адміністративних справах у формі встановлення нового строку для подачі звіту. Додатково у документі зазначається, що для підтвердження мотивації вищевказаного підходу необхідно керуватися абз. 1 пп. 3.2 п. 3, абз. 2 п. 4 мотивувальної частини Рішення Конституційного Суду України від 30 червня 2009 року №16-рп/2009, у якому зазначається, що метою судового контролю є своєчасне забезпечення захисту та охорони прав і свобод людини, а виконання всіма суб'єктами правовідносин приписів, викладених у рішеннях суду, які набрали законної сили, утверджує авторитет держави як правової. [15, 16].

Висновки. Отже, з урахуванням вищенаведеного, проаналізувавши особливості застосування такої форми судового контролю як подання звіту про виконання судового рішення можна визначити наступні ознаки, які відрізняють означену форму судового контролю від інших: 1) додатковий альтернативний засіб забезпечення виконання судового рішення; 2) дієвий механізм впливу на суб'єкта владних повноважень; 3) застосовується лише стосовно тих судових рішень, якими на суб'єкта владних повноважень покладено судом актив-

ний обов'язок щодо вчинення конкретних дій з метою забезпечення їх виконання.

Підсумовуючи вищезазначене, слід зробити висновок про значну роль внутрішньо організаційних актів судової влади при формуванні правозастосовної практики. Зокрема, внесення змін до таких актів, як Інструкція з діловодства, фактично впливає на процесуальні аспекти виконання судових рішень, що у свою чергу, здатне модифікувати як саму судову практику, так і механізми реалізації судового контролю в межах виконавчого провадження. Означене свідчить про необхідність врахування процедурного значення формальних реквізитів процесуальних документів та підкреслює, що внутрішні акти можуть виступати важливим чинником у забезпеченні ефективності виконання рішень адміністративного суду.

Література

1. Кодекс адміністративного судочинства України: Закон України від 06.07.2005 № 2747-IV. *Відомості Верховної Ради України*. 2005. № 35. Ст 446
2. Кропивна К. О. Судовий контроль як засіб забезпечення ефективного виконання судових рішень. *Вісник НТУУ «КПІ». Політологія. Соціологія. Право*. Випуск 3/4 (31-32). 2016. С. 177-182.
3. Потьомкін С. О. Мета і завдання правового механізму судового контролю за виконанням судових рішень у адміністративному судочинстві. *Часопис Київського університету права*. № 4. 2023. С. 108-115.
4. Фокіна А. О. Удосконалення форм судового контролю в адміністративному судочинстві України. *Часопис Київського університету права*. № 2. 2019. С. 262-266.
5. Олашин В. В. Виконання судових рішень в Україні: ефективність, правова відповідальність та міжнародний вплив. *Juris Europensis Scientia*. № 3. 2023. С. 145-149.
6. Постанова Великої Палати Верховного Суду від 16.01.2019 у справі № 686/23317/13-а. *Єдиний державний реєстр судових рішень*. URL: <https://reyestr.court.gov.ua/Review/79365485> (дата звернення: 14.04.2024).
7. Більчук О. А. Судовий контроль як засіб забезпечення реалізації державної політики України у сфері примусового виконання судових рішень і рішень інших органів. *Дніпровський науковий часопис публічного управління, психології, права*. Випуск 5. 2023. С. 167-172.
8. Івасин О. Р. Виконання ухвали господарського суду в порядку судового контролю за виконанням судового рішення. *Scientific World Journal*. № 5(07-05). 2021. С. 69-72.
9. Жукевич І. В. Реалізація судового контролю за виконанням рішень у цивільних справах. *Науково-інформаційний вісник Івано-Франківського університету права імені Короля Данила Галицького. Серія Право*. №7(19). 2019. С. 89-95
10. Рішення Київського окружного адміністративного суду від 08.04.2024 у справі № 320/9157/22. *Єдиний державний реєстр судових рішень*. URL: <https://reyestr.court.gov.ua/Review/118267825> (дата звернення: 14.04.2024).
11. Постанова Великої Палати Верховного Суду від 13.07.2023 у справі № 9901/988/18 (реєстраційний номер судового рішення 112516540). *Єдиний державний реєстр судових рішень*. URL: <https://reyestr.court.gov.ua/Review/112516540#> (дата звернення: 14.04.2024).
12. Наказ керівника апарату Верховного Суду від 28 грудня 2018 року № 207-ОД про затвердження «Інструкції з діловодства Верховного Суду». *Судова влада України*. URL: https://supreme.court.gov.ua/userfiles/media/Instrukcia_dilovodstvo.docx (дата звернення: 14.04.2024).
13. Постанова Великої Палати Верховного Суду від 13.07.2023 у справі № 9901/988/18 (реєстраційний номер судового рішення 112516542). *Єдиний державний реєстр судових рішень*. URL: <https://reyestr.court.gov.ua/Review/112516542> (дата звернення: 14.04.2024).
14. Наказ керівника апарату Верховного Суду від 31 грудня 2021 року № 129 про затвердження «Інструкції з діловодства Верховного Суду». *Судова влада України*. URL: https://supreme.court.gov.ua/supreme/pro_sud/pro_aparat_1/instrukcia_z_dilovodstva_2024 (дата звернення 14.04.2024).

15. Окрема думка судді А. І. Бітова від 28.03.2023 по справі № 420/11960/21. Єдиний державний реєстр судових рішень. URL: <https://reyestr.court.gov.ua/Review/109880519> (дата звернення: 14.04.2024).

16. Рішення Конституційного Суду України у справі за конституційним поданням Верховного Суду України щодо відповідності Конституції України (конституційності) положень частин сьомої, дев'ятої, пункту 2 частини шістнадцятої статті 236-8 Кримінально-процесуального кодексу України 2009 року №16-рп/2009: Рішення КСУ від 30.06.2009 у справі № 16-рп/2009. *Офіційний вісник України*. 2009. № 52. ст. 1800.

Анотація

Воронов Д. О. Особливості звіту про виконання судового рішення як елементу контролю за виконанням судових рішень адміністративних судів. – Стаття.

Статтю присвячено актуальним питанням встановлення особливостей звіту про виконання судового рішення як елементу контролю за виконанням судових рішень адміністративних судів. Проаналізовано основні наукові положення щодо подання звіту про виконання судового рішення в науковій юридичній літературі, нормативно-правових актах та судовій практиці. Окрему увагу присвячено дослідженню звіту про виконання судового рішення як дієвої форми такого контролю щодо рішень, які зобов'язують суб'єктів владних повноважень здійснити активні дії. Застосування штрафних санкцій за неподання звіту є похідним заходом, спрямованим на стимулювання належного виконання судових рішень у встановлені строки. Зроблено висновок, що судовий контроль за виконанням судових рішень в адміністративному судочинстві є важливим інструментом забезпечення їх обов'язковості. Додатково, на основі судової практики, зроблено висновок про те, що вказівка у виконавчому листі про строк подання звіту про виконання судового рішення не може вважатися встановленою судовим рішенням нормою, якщо відповідне питання не вирішено у самому судовому рішенні. Акцентовано увагу на значній ролі внутрішньо організаційних актів судової влади при формуванні правозастосовної практики, що, у свою чергу, здатне модифікувати як саму судову практику, так і механізми реалізації судового контролю в межах виконавчого провадження. Аргументовано, що інститут окремої думки в адміністративному судочинстві є важливим елементом демократичної системи правосуддя, а окрема думка є проявом відкритості судового процесу та підтвердженням того, що судові рішення є результатом не механічного голосування, а глибокої інтелектуальної дискусії між суддями, а також розуміння правових підстав застосування відповідних норм. Виокремлено наступні основні ознаки, які відрізняють звіт про виконання судового рішення, як форму судового контролю, від інших форм судового контролю: 1) додатковий альтернативний засіб забезпечення виконання судового рішення; 2) дієвий механізм впливу на суб'єкта владних повноважень; 3) застосовується лише стосовно тих судових рішень, якими на суб'єкта владних повноважень покладено судом активний обов'язок щодо вчинення конкретних дій з метою забезпечення їх виконання.

Ключові слова: виконання, контроль, звіт, судові рішення, суб'єкти владних повноважень, правосуддя, виконавчий лист.

Summary

Voronov D. O. Features of the report on the execution of a court decision as an element of control over the execution of court decisions of administrative courts. – Article.

The article is devoted to the topical issues of establishing the features of the report on the execution of a court decision as an element of control over the execution of court decisions of administrative courts. The main scientific provisions on the submission of a report on the execution of a court decision in the scientific legal literature, regulatory legal acts and judicial practice are analyzed. Special attention is paid to the study of the report on the execution of a court decision as an effective form of such control over decisions that oblige subjects of power to take active actions. The application of penalties for failure to submit a report is a derivative measure aimed at stimulating the proper execution of court decisions within the established deadlines. It is concluded that judicial control over the execution of court decisions in administrative proceedings is an important tool for ensuring their binding nature. Additionally, based on case law, it is concluded that the indication in the writ of execution on the deadline for submitting a report on the execution of a court decision cannot be considered a norm established by a court decision if the relevant issue is not resolved in the court decision itself. Attention is focused on the significant role of internal organizational acts of the judiciary in the formation of law enforcement practice, which, in turn, can modify both the court practice itself and the mechanisms for implementing judicial control

within the framework of enforcement proceedings. It is argued that the institution of a separate opinion in administrative proceedings is an important element of a democratic justice system, and a separate opinion is a manifestation of the openness of the judicial process and confirmation that the judicial decision is the result not of mechanical voting, but of a deep intellectual discussion between judges, as well as an understanding of the legal grounds for the application of the relevant norms. The following main features are identified that distinguish the report on the execution of a court decision, as a form of judicial control, from other forms of judicial control: 1) an additional alternative means of ensuring the execution of a court decision; 2) an effective mechanism for influencing the subject of authority; 3) it is applied only to those court decisions by which the subject of authority is assigned an active duty by the court to take specific actions in order to ensure their execution.

Key words: execution, control, report, court decision, subjects of authority, justice, writ of execution.

Дата надходження статті: 26.09.2025

Дата прийняття статті: 20.10.2025

Дата публікації: 27.11.2025